Η Ορθόδοξη απάντηση στη σύγχυση της «Νέας Εποχή». Παραινέσεις προς τους γονείς (Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 12 Φεβρουαρίου, 2008

Το μεγαλύτερο «επίτευγμα» της «Νέας Εποχής» είναι η σπορά της σύγχυσης στο σύγχρονο άνθρωπο. Έτσι, συνεχίζοντας το έργο της, η «Νέα Εποχή» προσπαθεί να μας πείσει ότι α) η ενασχόληση με τεχνικές αυτοεξέλιξης, β) η πίστη στο «κάρμα» και τη «μετενσάρκωση», γ) η εγκατάλειψη των παραδοσιακών θρησκειών, ως ξεπερασμένων, και δ) η αποθέωση του Αποκρυφισμού και του Παγανισμού, μπορούν να οδηγήσουν τον άνθρωπο στη φώτιση και τη σωτηρία του. Πρόκειται ασφαλώς γι' αυτό που πολύ εύστοχα ονόμαζε ο μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, ως «ευαγγέλιο του όφεως». Τί είχε υποσχεθεί ο «όφις» στον άνθρωπο; Οτι μπορεί να γίνει θεός, χωρίς Θεό. Μόνος του, με τις δικές του δυνάμεις. Μόλις όμως αποκόπηκε από το Θεό, αυτό που κέρδισε ήταν ο θάνατος.
Αυτό υπόσχεται και η «Νέα Εποχή». Την «αυτοεξέλιξη», την «αυτοπραγμάτωση», την «αυτοσωτηρία». Η Ορθόδοξη πίστη όμως διδάσκει, ότι καμία σωτηρία δεν μπορεί να έχει ο άνθρωπος παρά μόνο δια του Ιησού Χριστού και μάλιστα εντός της μίας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας Του. Η άποψη, που μετ' επιτάσεως διακηρύττει η «Νέα Εποχή», ότι, δηλαδή, μπορεί κανείς να είναι χριστιανός, να εκκλησιάζεται, να κοινωνεί, να μετέχει των μυστηρίων και παράλληλα να εξασκεί τεχνικές διαλογισμού και γιόγκα, να πηγαίνει σε μάγους, να πιστεύει στην αστρολογία και στην μετενσάρκωση, αυτή η άποψη αποτελεί δαιμονική πλάνη και είναι καταδικαστέα από την Εκκλησία.

Πλάνη αποτελεί και η πίστη της «Νέας Εποχής» ότι «ο Θεός είναι μέσα μας» και ότι αν αναπτύξουμε τις «κρυμμένες μας δυνατότητες» μπορούμε να αυτοεξελιχθούμε. Ο άνθρωπος, κατά τη χριστιανική αντίληψη δεν περιμένει τη σωτηρία «από μέσα», αλλά «από έξω», από το Θεό. Επίσης ο χριστιανός δεν αναμένει τη σωτηρία από κάποιες «παγκόσμιες δυνάμεις», με αφηρημένη έννοια, που βρίσκονται δήθεν έξω και πέρα από τον αισθητό μας κόσμο.
Ο χριστιανός, πρώτα απ' όλα, πιστεύει σε «προσωπικό Θεό», που αποκαλύπτει το θέλημά Του και καλεί τον άνθρωπο σε υπακοή. Αλλά και αν αποστατήσει και δοκιμάσει πτώσεις, ο χριστιανός γνωρίζει πως ο δρόμος της μετάνοιας και της ταπείνωσης είναι ευλογημένος και ότι μπορεί να ζητήσει το έλεος και την αγάπη του Θεού, όχι μόνο μία φορά αλλά ξανά και ξανά, στη διάρκεια ολόκληρης της ζωής του

(1).
Ο Μεσσίας, που επικαλούνται οι «νεοεποχίτες» δεν έχει καμία σχέση με τον Ιησού Χριστό. Αυτοί μιλούν για «χριστική κατάσταση» στην οποία ο καθένας μπορεί δήθεν να φτάσει, εφόσον με διάφορες τεχνικές μπορέσει να «αυτοεξελιχθεί». Ο Ιησούς Χριστός αποτελεί, για μας τους χριστιανούς, τον Υιό και Λόγο του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Αυτόν, που σαρκώθηκε για τη σωτηρία μας σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. *«Εκ Παρθένου Μαρίας γεννηθέντα και επί Ποντίου Πιλάτου σταυρωθέντα, παθόντα και ταφέντα».*
Ο χριστιανός δεν μπορεί να πιστεύει στη μετενσάρκωση γιατί, απλούστατα, πιστεύει στην Ανάσταση. Ο άνθρωπος, συμφωνά με την ορθόδοξη πίστη, γεννιέται μία φορά, ακολουθεί μία πορεία ζωής με αγώνα, πίστη και μετάνοια προς τον Θεό, μία φορά πεθαίνει -με τον χωρισμό ψυχής και σώματος- και βρίσκεται σε κατάσταση αναμονής για την Ανάσταση, κατά την ημέρα της Κρίσεως. Αυτή η πορεία διαφυλάσσει τη μοναδικότητα του προσώπου μας «εις τον αιώνα». Ο άνθρωπος καθίσταται αθάνατος μόνο σε σχέση με τον αιώνιο Θεό. Τη δυνατότητα αυτή μας έδωσε ο ίδιος ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός με την Ανάστασή Του. Οπωσδήποτε αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον «αέναο κύκλο των μετενσαρκώσεων», που τελικό στόχο έχουν να εξαφανίσουν τον άνθρωπο μέσα σε ένα απρόσωπο ωκεανό, που η «Νέα Εποχή» ονομάζει «θεό».

Και τίθεται επιτακτικά το ερώτημα: πώς μπορούμε σήμερα να προφυλαχθούμε πρακτικά, από το «τσουνάμι» που λέγεται «Νέα Εποχή;

Σύμφωνα με τον μακαριστό π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο: *«η πρόληψη είναι πολύ καλύτερη από τη θεραπεία. Γι' αυτό οι γονείς πρέπει να βρίσκονται σε επαγρύπνηση και να εξετάζουν προσεκτικά κάθε φορέα, που προσφέρει διάφορες δυνατότητες για τα παιδιά τους, γυμναστική, πολεμικές τέχνες, ή ακόμη και φροντιστήριο ξένων γλωσσών. Οι διάφορες νεοφανείς αιρέσεις και παραθρησκευτικές ομάδες δρουν με εκατοντάδες προσωπεία και ανυποψίαστα ονόματα, με αποτέλεσμα να παγιδεύουν πολλούς».* Ο κίνδυνος είναι πραγματικά σοβαρός. Εμείς θα συμπληρώναμε ότι ένας σημερινός νέος, κινούμενος μέσα σε ένα περιβάλλον όπως αυτό που περιγράψαμε ανωτέρω, δεν χρειάζεται καν να ενταχθεί σε μία οργάνωση για να αλλοιωθεί η προσωπικότητά του. Μπορεί να ζει μέσα σε ένα περιβάλλον σύγχυσης, να έχει εμμονές και φαντασιώσεις και να οδηγείται σιγά, σιγά σε μία ψυχική και κοινωνική απομόνωση. Η περιρρέουσα ατμόσφαιρα, το περιβάλλον της «Νέας Εποχής», που έχει με ύπουλο τρόπο διαβρώσει, όλες πλέον τις πτυχές της σύγχρονης ζωής, καθώς και η ευκολία, που έχουν σήμερα στην «πληροφορία» οι πάντες, επιτάσσουν εγρήγορση από όλους.
Οι γονείς πρώτα απ' όλα πρέπει να έχουν σωστή και συνεχή επαφή με τα παιδιά τους. Ο σημερινός τρόπος ζωής, η εγκατάλειψη των παιδιών σε τρίτα πρόσωπα και η πλημμελής ενασχόληση με το παιδί, μπορεί να δώσουν την ευκαιρία σε κάθε επιτήδειο να το προσεγγίσει και να του προσφέρει αυτό που αναζήτα και που τυχόν δεν βρίσκει

στο περιβάλλον του, την αγάπη. Υπάρχουν πολλές «σέκτες» σήμερα που στην πρώτη επαφή τους με ένα νέο προσφέρουν αυτό που ονομάζεται «βομβαρδισμός αγάπης». Σε μία συνάντηση διάρκειας τριών ωρών μπορεί να καταφέρουν τέτοια αλλοίωση στην προσωπικότητα ώστε το παιδί να αρχίσει να αμφισβητεί τη σχέση του με τους γονείς του. Δεν πρέπει να αφήνουμε στα παιδιά κενά αγάπης γιατί αυτό το κενό κάποιος άλλος θα προσπαθήσει να το γεμίσει.
Οπως συχνά αναφέρουμε στον «Διάλογο», χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή στις επιλογές των παιδικών παιχνιδιών και στις εκπομπές, που επιτρέπουμε να παρακολουθήσει ένα παιδί στην τηλεόραση. Πολλές φορές οι γονείς εγκαταλείπουν τα μικρά κυρίως παιδιά, μπροστά στην οθόνη τής τηλεόρασης προκειμένου «να έχουν την ησυχία τους». Σήμερα όμως κυκλοφορούν εκατοντάδες παιδικές ταινίες και κινούμενα σχέδια, που μπορεί άνετα να εισαγάγουν κάποιον στον αποκρυφισμό και τις διδασκαλίες τής «Νέας Εποχής» από την παιδική ακόμα ηλικία. Οι γονείς, τουλάχιστον οι χριστιανοί γονείς, επιβάλλεται να ελέγχουν σχολαστικά τα τηλεοπτικά θεάματα του παιδιού. Αυτό σημαίνει όμως ότι και οι ίδιοι πρέπει να ενημερώνονται σχετικά ώστε να αποφεύγουν τις παγίδες.
Αυτό που όλοι απεύχονται, είναι να διαπιστώσουμε ξαφνικά ότι το παιδί μας εμφανίζει αποκλίνουσα συμπεριφορά διότι έχει ήδη εμπλακεί στα δίχτυα κάποιας οργάνωσης. Τα συμπτώματα πολλές φορές μοιάζουν με αυτά που προκαλεί η εξάρτηση από τα ναρκωτικά. Στην περίπτωσή μας έχουμε να κάνουμε με ένα είδος «ψυχοναρκωτικών». Πρέπει να γνωρίζουμε ότι τυχόν σχέση με μία «σέκτα» μπορεί να αποδομήσει εντελώς την προσωπικότητα του θύματος. Το θύμα υπόκειται σε πραγματική πλύση εγκεφάλου και μετά από λίγο πιστεύει ότι δεν υπάρχει σωτηρία έξω από την οργάνωση· ότι ο κόσμος -μαζί και η οικογένειά του- ανήκουν σε κατώτερη εξελικτική τάξη, στην καλύτερη περίπτωση, ή ανήκουν στο στρατόπεδο του διαβόλου, στην χειρότερη. Ετσι, το θύμα αρχίζει να αποκόπτεται από το οικογενειακό, φιλικό και επαγγελματικό περιβάλλον και βυθίζεται μέσα στην οργάνωση. Η ομάδα και ο «δάσκαλός» της, έχουν τέτοια επίδραση στα μέλη, που είναι δυνατόν ένα παιδί να μισήσει τους γονείς του και να εγκαταλείψει όχι μόνο το σπίτι αλλά και τη χώρα προκειμένου να μην επηρεάζεται απ’ αυτούς. Η εξάρτηση είναι απόλυτη. Εχουμε, μάλιστα, την ακραία περίπτωση, παιδί να δολοφονεί τους γονείς του μετά από εντολή της οργάνωσης! Αναφερόμαστε σ' αυτές τις περιπτώσεις όχι για να τρομοκρατήσουμε, αλλά για να δημιουργήσουμε το απαραίτητο κλίμα εγρήγορσης. Κλίμα που θα αποτρέψει ίσως τέτοιες τραγικές καταστάσεις.
Οι γονείς πρέπει να προσέχουν ακόμα και την παραμικρή απόκλιση στη συμπεριφορά του παιδιού. Αν αρχίσει να έχει τάσεις απομόνωσης, αν διαβάζει περίεργα βιβλία, αν απουσιάζει συχνά από το σπίτι, αν φοράει μαύρα ρούχα και περίεργα αξεσουάρ, αν αποφεύγει συστηματικά στο φαγητό του το κρέας και επιμένει στη χορτοφαγία. Πιθανόν να έχει παρασυρθεί από κάποια ομάδα ή κάποιους «περίεργους» φίλους. Χρειάζεται προσεκτική προσέγγιση και οπωσδήποτε αγάπη και κατανόηση.
Δεν είναι σπάνιο να υπάρξουν θύματα ακόμα και μέσα σε χριστιανικές οικογένειες. Είναι συχνά τόσο καλυμμένη και «επιστημονικά» προσεγμένη η προσέγγιση ενός

θύματος, από την οργάνωση-σέκτα, που μπορεί να βρίσκεται κάποιος παγιδευμένος στην οργάνωση, να ασκεί τις πρακτικές της και παράλληλα να νομίζει ότι έτσι γίνεται καλύτερος χριστιανός. Χρειάζεται, λοιπόν, επαφή μόνο με υγιή στοιχεία, εντός του χώρου της Εκκλησίας και οπωσδήποτε πρέπει να απευθυνόμαστε σε πνευματικούς, που γνωρίζουν σε βάθος τα θέματα των αιρέσεων και της παραθρησκείας και μπορούν να δώσουν σωστές κατευθύνσεις. Μία λάθος πνευματική καθοδήγηση μπορεί να δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα. Υπάρχει ο κίνδυνος, μετά την απεξάρτηση από μία ομάδα-σέκτα, ο πνευματικός, που θα αναλάβει το θύμα, απλώς να αντικαταστήσει στα μάτια του θύματος τον γκουρού. Δηλαδή το θύμα να βλέπει τον πνευματικό ως γκουρού και ο πνευματικός να μην το καταλαβαίνει. Ασφαλώς πρόκειται για μία δύσκολη και περίπλοκη υπόθεση, που δεν είναι της παρούσης να επεκταθούμε.
Τελειώνοντας, νομίζουμε ότι, εκτός από την εγρήγορση και την σωστή και έγκυρη ενημέρωση, χρειάζεται ως γονείς, να σκύψουμε πάνω στα παιδιά και να τα «ανακαλύψουμε». Να βρούμε: τι ζητάει σήμερα ένας νέος άνθρωπος και πριν προλάβουν άλλοι, να σπεύσουμε να προσφέρουμε εμείς τη σωστή παιδαγωγία, με προσοχή, σύνεση και χριστιανική αντίληψη. Ο Αγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, πολλούς αιώνες πριν, επισημαίνει: *«η νεότητα είναι μια δύσκολη ηλικία, που είναι ασταθής, που εξαπατάται εύκολα, επιρρεπής στην πτώση και που απαιτεί πολύ δυνατά χαλινάρια».* Αλλού παρατηρεί: *«Η νεότητα είναι άγριο πράγμα και γι' αυτό έχει ανάγκη από πολλούς επιστάτας, δασκάλους, παιδαγωγούς, ακολούθους, φροντιστές».* Πριν απ' όλα όμως πρέπει εμείς να έχουμε σωστή παιδεία, χριστιανική αγωγή και εκκλησιαστικό φρόνημα. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να καθοδηγήσουμε σωστά τα παιδιά και να προλάβουμε τα χειρότερα. Ενα χαρακτηριστικό απόσπασμα από το *«Ημερολόγιο του Αγίου Ιωάννη της Κροστάνδης»* μιλά στην καρδιά του θέματος και δίδει τον κανόνα γι' αυτή την πορεία. Γράφει λοιπόν ο Αγιος Ιωάννης: *«Για να καθοδηγείς τους άλλους, είναι ανάγκη πρώτα να μάθεις να καθοδηγείς τον εαυτό σου. Για να διδάσκεις τους άλλους είναι ανάγκη ο ίδιος να αποκτήσεις γνώσεις... Τον κάθε άνθρωπο που σε πλησιάζει να τον δέχεσαι με καλοσύνη και με χαρούμενη διάθεση».*

Μπορεί με όλα αυτά, που επισημαίνουμε κατά καιρούς να δημιουργείται ένα κλίμα έντονης ανησυχίας, ίσως και απογοήτευσης για επερχόμενα δεινά. Ας μην παραβλέπουμε όμως την δυνατότητα της προσευχής. Η θερμή και απλή προσευχή εισακούεται από τον Θεό και τότε αυτό που δεν κατάφεραν οι άνθρωποι με κόπους, αγώνα, δάκρυα και θλίψεις, λύνεται «άνωθεν» και μάλιστα με τρόπο, που δεν θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε. Τα παραδείγματα είναι πολλά. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια, ότι δένουμε τα χέρια και περιμένουμε μόνο την «εξ ύψους» βοήθεια. Ενημέρωση, εγρήγορση και πίστη στο Θεό και την Εκκλησία Του είναι το τρίπτυχο, που μπορεί να δώσει λύση στο μεγάλο, όντως, επικίνδυνο και πολυπλόκαμο «τέρας», που μας απειλεί και ακούει στο όνομα, «Νέα Εποχή».

_____
(1) π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου: «Αυτογνωσία, Αυτοπραγμάτωση, Σωτηρία», Εκδ. Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης, Αθήνα 1991, σελ. 119.
(2) π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου: «Αντιμετώπιση των Αιρέσεων και της Παραθρησκείας. Πρακτικός οδηγός για την Οικογένεια», Εκδ. Π.Ε.Γ. Αθήνα 1996, σελ. 43.

(Πηγή: Περιοδικό «Διάλογος», Ιούλιος-Σεπτέμβριος 2007, τ. 49)

Αρθρο του ιδίου συγγραφέα: Τα παιδιά στο περιβάλλον της «Νέας Εποχής»

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

Παιδική ψυχαγωγία: Επτά σημεία προσοχής (Ελένη Ανδρουλάκη, Καθηγήτρια)

Η παιδαγωγία της βίας και ο βιασμός των παιδιών μας (Ελένη Ανδρουλάκη, Καθηγήτρια)